

samt att provincialläkare må berättigas att vid fyllda 55 år och efter 25 års tjenstgöring i statens tjenst från tjensten afgå med pension å allmänna indragningsstaten till samma belopp som lönen.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1878.

Eug. Clairfelt.

O. Bergius.

Ludv. Torpadie.

Wilh. Farup.

L. J. Fahlander.

P. A. Hellgrén.

C. E. Hjelm.

J. E. Billström.

N:o 39.

Af Herr Samuel Johnson: Om ändring i 5 kap. 1 §. Strafflagen.

Sedan det visat sig att inom vårt fädernesland, lika väl som inom de flesta andra europeiska stater och Norra Amerika, förbättringsanstalter för vanartad ungdom äro af behovet påkallade, har detta behof redan föranlett många enskilda personer, som hafva öppen blick för den fara, hvilken hotar att förstöra framtiden för många af vårt uppväxande slägte, att taga initiativ till inrättande af sådana anstalter. Vi hafva ju i vårt land flera enskilda förbättringskolonier eller arbetsskolor, såsom Gyllenkrookska stiftelserna vid Lund, Fröbergiska vid Kalmar och vidare det storartade företag i denna riktning, som blifvit gjordt af föreningen till minne af Konung Oscar I och Drottning Josefina.

Äfven landsting hafva vidtagit åtgärder för fostring af inom de respektive länen varande vanartige, såsom Östergötlands läns landsting, hvilket i en följd af år haft en anstalt för vanartiga gossar.

Ehuru staten icke eger någon allmän uppfostringsanstalt för vanartad ungdom, om man ej dit vill hänföra våra fångelser, synes vår nu gällande Strafflag ej vara främmande för tanken på sådan anstalt, då den i 5 kap. 1 § tillerkänner domstol rätt att förordna, det brottsligt barn må "i allmän uppfostringsanstalt insättas, om tillgång dertill finnes".

Då vi ju kunna hoppas, att i en icke allt för aflägsen framtid det progressiva bestraffningssystemet skall inom vårt fädernesland få en vidsträcktare tillämpning, så kommer naturligtvis bristen på *allmänna* anstalter för vanartad ungdom att afhjelpas. Men intill dess, att detta kan förverkligas, synes det vara i hög grad lämpligt, enär staten befrias från dryga utgifter till fångars vård i samma mån som genom förbättringsanstalter vilseförd ungdom återföres till sedlighet och laglydnad, och alltså rekryteringen af brottslingar ifrån de ungas leder förebygges, att staten räcker en hjälpsam hand åt den enskilda välgörenhet, som offerar sig för vanartad ungdoms fostring. Detta statens understöd anser jag ej blott bestå i de anslag af allmänna medel, som möjligen kunna beviljas ifrågavarande anstalter, utan äfven i sådana lagstiftningsåtgärder, hvarigenom deras arbete blifver betryggadt så väl för samhället som för dem sjelfva.

För att det må förefinnas någon garanti dels för domstol, då den förordnar om vanartig ungdoms insättande i fostringsanstalt enligt ofvan åberopade lagrum, och dels för allmänheten att ungdomen vid ifrågavarande anstalter blifver på ett lämpligt sätt behandlad, som ock nödigt skydd för anstalterna mot obefogade anmärkningar och maktmissbruk ifrån obetänksamma människors sida, vill jag härmed vördsamt föreslå,

dels att Riksdagen må besluta, att uttrycket "allmän uppfostringsanstalt", som förekommer i 1 § 5 kap. strafflagen, må utbytas mot uttrycket "fostringsanstalt för vanartad ungdom," och att till bemälda § må tilläggas följande:

När vanartigt barn blifvit i "förbättringsanstalt intaget, eger anstalten målsmansrätt öfver sådant barn, så länge det inom anstalten fostras."

Stockholm den 24 Januari 1878.

S. Johnson,
från Jönköpings län.